

HERFSTDROMEN IN MERMAIDS POINT

Herbstträumen
in Mermaids
Point

Sarah Bennett

Herfstdromen in Mermaids Point
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2023 Dutch Venture Publishing
Auteur: Sarah Bennett
Oorspronkelijke titel: *Autumn Dreams in Mermaids Point*
Vertaling: Stevie Martens

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Marieke Veringa
Illustraties en zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave oktober 2023
Tweede uitgave november 2023
ISBN 9789493265677
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lijst van personages

ALEX NELSON: Toms halfbroer, Emily's en Max' oom, zoon van Archie en Philippa Nelson.

AMBER: Een klasgenoot van Emily Nelson.

ANDREW MORGAN: Getrouwd met Sylvia, Lauries en Nicks vader. Eigenaar van The Mermaid's Cave, een grote cadeauwinkel aan de kust.

ANDY SULLIVAN: Eigenaar van het plaatselijke fish en chips restaurant.

ANNA NELSON: Toms overleden vrouw en Emily's en Max' moeder.

ARCHIE NELSON: Toms en Alex' vader. Getrouwd met Philippa, grootvader van Emily en Max. Bij de familie bekend als 'Pop'.

AURORA STORM: Popster die een aantal zeemeerminwaarnemingen rond de Point op touw zette als onderdeel van een virale campagne voor haar comeback-album.

BARBARA MITCHELL: Lid van de plaatselijke breiclub.

BECCA: Een schoolvriendin van Emily Nelson.

BELINDA NELSON: Toms moeder, Archies eerste echtgenote. Woont in Portugal met haar partner Eduardo.

BEN: Een nieuwe vriend van Max.

BEV: Lid van de plaatselijke breiclub, staat erom bekend een scherpe tong te hebben.

BRYAN BANNERMAN: Een vastgoedontwikkelaar.

CARLOTTA: Barbara Mitchells kat.

CLAIRE: Een familievriendin van Tom en Anna Nelson.

DAN: Molly's echtgenoot, Samuels vader.

DARREN: Een vriend van Nick Morgan.

DENNIS ROUSE: Hoofd van DR Talent Agency. Manager van Aurora Storm.

DONALD TURNER: Patiënt in de praktijk.

DOKTER MAY: Invaller voor Doc Gadd.

EDUARDO: Een artiest en Belinda Nelsons partner.

EMILY NELSON: Tom en Anna's 15-jarige dochter.

FRASER: Toms vervanger in zijn praktijk in Londen.

FREDDIE: Bens vader, getrouwd met Miranda.

GARETH BECKETT: Nerissa's overleden verloofde. Stierf bij een verkeersongeluk tijdens een militaire missie vijftienvintig jaar voor het begin van de boeken.

ISOBEL KENNETT: Nerissa's voorganger in de praktijk.

IVY FISHER: Lauries voormalige beste vriendin.

JAKE SMITH: Onderzoeksjournalist en nieuw in de Point.
Held van *Zomerliefde in Mermaids Point*.

JO NELSON: Alex' ex-echtgenote.

KATIE: Helpt soms in het café.

KEITH: Werkt op een vissersboot.

KITTY DUKE: Lid van de plaatselijke breiclub.

LINDA SMITH: Jakes moeder. Onlangs weduwe van Nigel Smith.

LORELAI 'LAURIE' MORGAN: Eigenaar van een café naast de cadeauwinkel van haar ouders. Heldin van *Zomerliefde in Mermaids Point*.

HERFSTDROMEN IN MERMAIDS POINT

LUCA: Eigenaar van de plaatselijke delicatessenwinkel.

MALCOLM GADD: Mermaids Points plaatselijke dokter, bij iedereen bekend als 'Doc'. Hij woont in en runt zijn praktijk vanuit een imposant wit gebouw aan het eind van de boulevard.

MARGOT BECKETT: Gareths moeder.

MAX NELSON: Tom en Anna's 12-jarige zoon.

MERROW MORGAN: Andrews en Nerissa's moeder (overleden).

MICHAEL GADD: Doc Gadd's achterneef.

MICHELLE: Bevs schoondochter.

MIRANDA: Bens moeder, getrouwd met Freddie.

MOIRA HENDERSON: Hoofd van Emily en Max Nelsons school in Londen.

MOLLY: Patiënt in de praktijk. Moeder van baby Samuel.

NERISSA MORGAN: Andrews jongere zus, tante van Laurie en Nick. Nerissa is de inwonende receptioniste en huishoudster van de ouder wordende dokter van de Point, Malcolm Gadd. Heldin van *Herfstdromen in Mermaids Point*

NICK MORGAN: Runt een bedrijf voor rondvaarten in de haven van de Point met zijn en Lauries oom, Tony.

NIGEL SMITH: Linda's overleden echtgenoot en Jakes vader.

PAUL: Getrouwd met Victoria. Goede open water zwemmer. Peter Bray. Eigenaar van de Sailor's Rest, een populaire pub aan de boulevard. Eigenaar van de Penny Arcade een paar deuren van de pub vandaan.

PHILIPPA NELSON: Archies echtgenote, Alex' moeder en Toms stiefmoeder. Stiefgrootmoeder van Emily en Max. Bij de familie bekend als 'Mimi'.

SAMUEL: Zoontje van Molly and Dan.

SEBASTIAN 'BAS' DONOVAN: Werkt parttime in de praktijk als schoonmaker, woont bij zijn moeder en jongere zus.

SHELLY: Inwoner van Mermaids Point.

SYLVIA MORGAN: Getrouwd met Andrew, Lauries en Nicks moeder. Runt The Mermaid's Cave samen met haar man en werkt daarnaast parttime op de dorpsschool als klassen-assistent.

THEA: Een klasgenoot van Emily Nelson.

TOBY: Doc Gadds golden retriever.

TOM NELSON: Weduwnaar van Anna, en vader van Emily en Max. Een dokter die besluit om met zijn gezin naar Mermaids Point te verhuizen. Held van *Herfstdromen in Mermaids Point*

TONY EVANS: Sylvia's broer, oom van Laurie en Nick. Eigenaar van Mermaid Boat Tours, een rondvaartbedrijf dat toeristen meeneemt op tochten door het gebied en naar de Seven Sisters, een groep nabijgelegen eilanden.

VICTORIA: Getrouwd met Paul. Goede openwaterzwemmer.

WILL MITCHELL: Barbara's overleden echtgenoot.

JULI

‘Ah, Gareth, je zou moeten zien hoe hij haar aan het lachen maakt. Het is alsof ze vanbinnen oplicht.’

Nerissa sloot haar ogen even en herinnerde zich hoe haar nichtje Laurie er de vorige avond in de pub had uitgezien, met haar hoofd naar Jake toegebogen terwijl hij iets in haar oor fluisterde. Het was een zeldzaam avondje uit geweest met de hele familie, een kans om Jakes moeder te verwelkomen in Mermaids Point en haar aan een aantal mensen voor te stellen. Nerissa wist nog steeds niet wat ze van Linda moest denken. Ze was er helemaal niet van overtuigd dat het goed voor Jake was om haar weer in zijn leven te hebben, vooral omdat zijn relatie met Laurie nog zo pril was, maar ze had er nog niets over gezegd.

Nerissa verschoof om de pijn in haar heup te verzachten die ze had gekregen door te lang in kleermakerszit op de grond te zitten en biechtte haar twijfels op aan de enige persoon bij wie ze haar hart kon uitstorten. ‘Eerlijk gezegd, Gar, is ze zo timide

dat het al een strijd is om zelfs maar een simpel gesprek met haar te voeren. Ik denk niet dat Linda ooit in haar leven een eigen mening heeft gehad.' Ze zuchtte en wist dat wat ze zei niet eerlijk was, gezien het weinige dat haar schoonzus Sylvia haar had verteld over wat Jake en zijn moeder in de loop der jaren hadden meegemaakt. 'Ze is nu tenminste verlost van die vreselijke man. Mettertijd kruipt ze misschien wat meer uit haar schulp. Als iemand haar kan helpen, is het Sylvia wel.'

Nerissa hield met heel haar hart van haar schoonzus, maar ze wist uit eigen ervaring hoe Sylvia was als ze eenmaal een troetelproject had gevonden.

Terwijl ze naar het bosje zonnig gele narcissen in haar hand keek, moest Nerissa een beetje lachen. 'Met een beetje geluk heeft ze het zo druk met Linda dat ze voorlopig geen tijd heeft om mij aan iemand te koppelen. Ik weet niet waarom ze na al die jaren nog moeite doet.'

Ze herschikte het boeket door een van de narcissen los te maken, die slap was gaan hangen. Andere vrouwen gaven misschien de voorkeur aan rozen of extravagante lelies, maar narcissen waren Nerissa's favoriet geweest sinds de eerste keer dat Gareth bij haar op de stoep had gestaan. Gebruind en fit na weken basistraining had hij haar een bos narcissen aangeboden, met een nerveuze glimlach op zijn prachtige volle lippen. Hij had haar die dag voor het eerst gekust, bij de grotten op het strand waar hij met haar had gewandeld. Hij had haar die dag ook verteld dat hij van haar hield, dat hij het zat was om te wachten tot ze hem opmerkte, dat ze nu zijn meisje was. Voor altijd.

Ze hief haar vrije hand op en legde hem tegen haar wang, die rood was geworden door de herinnering aan die woorden. Ze had de beste vriend van haar broer al opgemerkt vanaf

het moment dat hij haar omhoog had geholpen en het grind van haar knieën had geveegd nadat ze was gestruikeld bij de schommels in het park. Hij was elf geweest en zij zeven, en hij had een luidruchtig potje voetbal met haar broer en de rest van hun vrienden onderbroken om haar overeind te helpen en haar tranen weg te vegen met de mouw van zijn trui. Vanaf dat moment was haar hart van hem, hoewel ze natuurlijk te jong was geweest om iets anders te begrijpen en onder woorden te brengen dan het gevoel van veiligheid en geluk dat ze had als hij in de buurt was.

Die prille gevoelens waren uitgegroeid tot een echte verliefdheid toen haar hormonen haar hart hadden ingehaald. Haar vroege tienerjaren waren een ondraaglijke marteling geweest van onuitgesproken adoratie en rode wangen als hij langskwam bij de familie Morgan – en dat was bijna elke dag, vooral tijdens de vakanties. Toen hij op zijn eenentwintigste had aangekondigd dat een leven op de vissersboten niets voor hem was en hij bij het leger zou gaan, had dat schandalige nieuws zich als een lopend vuurtje door het dorp verspreid. Nerissa had gedacht dat ze hem voor altijd kwijt was en had 's avonds in haar bed stille tranen in haar kussen gehuild. En toen was hij met verlof thuisgekomen en onthulde hij dat die rommelige, geweldige dingen die ze voor hem voelde toch niet onbeantwoord waren.

Nerissa slikte de brok in haar keel weg en legde de narcissen op het keurig gemaaid stukje gras voor de effen witte grafsteen. 'Ik hou van je, Gareth,' fluisterde ze, terwijl ze haar vingers tegen haar lippen hield en ze daarna tegen de gegraveerde letters die zijn naam vormden drukte. 'Gefeliciteerd met je verjaardag, lieverd.'

Nerissa stond op en wendde zich af voordat de eerste traan

over haar wang rolde. Gareth had het altijd vreselijk gevonden haar te zien huilen, en hoewel het meer dan twintig jaar geleden was dat hij haar tranen voor het laatst van haar wangen had kunnen vegen, huilde ze nog steeds niet graag hier, op het kleine kerkhof achter de parochiekerk, waar hij te ruste was gelegd na een verkeersongeval tijdens een vredesmissie op de Balkan. Zo'n verspilling van een leven, van de belofte van hún leven, hún toekomst samen.

Ze pakte de diamanten en saffieren ring vast die aan een ketting om haar hals hing en kneep erin tot de afdruk van de stenen pijn deed. Ze had hem afgedaan toen hij te strak was gaan zitten, maar kon hem niet loslaten. Ze kon Gareth niet loslaten.

Met haar gedachten bij de herinneringen die ze nooit zouden delen, boog Nerissa haar hoofd en haastte ze zich over het pad naar de ingang van het kerkhof. Ze zat zo met haar gedachten bij het verleden dat ze de vrouw die haar tegemoet liep niet zag tot ze bijna tegen elkaar opbotsten.

'Nerissa.' Het gebrek aan genegenheid in dat woord deed een rilling over Nerissa's rug lopen.

'Hallo, Margot. Hoe gaat het met je?' Ze kromp ineen toen de stomme, automatische woorden haar lippen verlieten.

De dood van de man van wie ze allebei zielsveel hielden had hun samen kunnen brengen in hun gezamenlijke verdriet, maar daar was Gareths moeder nooit toe bereid geweest. Ze had Nerissa nooit vergeven dat hij bij het leger ging, ook al was dat een beslissing die hij zelf had genomen. Gareth had zijn moeder verteld over zijn toekomstplannen met Nerissa voordat hij ook maar een woord tegen haar had gezegd. Volgens Margot was het daarom Nerissa's schuld dat hij met zijn werk op de boten was gestopt en het dorp had verlaten in de hoop hen beiden een

betere toekomst te geven. Twee decennia hadden die aanvankelijk irrationele, zij het begrijpelijke, behoefte om iemand de schuld te geven van het verlies van haar zoon verhard tot een blijvende verbittering.

Wanhopig opzoek naar een manier om de ijzige sfeer tussen hen te doorbreken, knikte Nerissa naar het enorme boeket met witte lelies en rozen dat Margot bij zich had. 'Die zijn mooi.'

'Deze haal ik altijd. Dezelfde als voor zijn begrafenis.' Margot keek haar niet aan en alles aan haar stijve houding straalde een vurig verlangen uit dat Nerissa weg zou gaan. Niet dat ze dat ooit zou zeggen, want Margots minachting was even beleefd als koud. Nerissa zou willen dat ze het er voor één keer allemaal uit zou gooien; dat ze tegen haar zou schreeuwen en haar voor van alles en nog wat zou uitmaken. Als Margot al die wrok kon uiten, kon ze die misschien eindelijk loslaten in plaats van hem haar van binnenuit te laten verteren.

Nerissa weerstond de neiging om te zuchten en stapte opzij, zodat de andere vrouw kon passeren. 'Ik laat je met rust, Margot. Je weet waar ik ben als je ooit iets nodig hebt.'

De enige reactie was het scherpe getik van Margots hakken op het pad terwijl ze wegliep.

Hoofdschuddend liep Nerissa onder het kerkhofportaal door. Ze probeerde niet te denken aan die afschuwelijke regenachtige dag waarop de dragers van Gareths kist eronder hadden stilgestaan om de symbolische overgang van deze wereld naar de volgende aan te geven. Margot zou nooit veranderen en het werd tijd dat Nerissa ophield zo haar best te doen. Toen ze bij de stoeprand stopte om te kijken of er geen auto's voorbijkwamen, wist ze dat het een vergeefse gedachte was. Het lag niet in haar aard om iemand pijn te laten lijden als ze er iets aan kon doen.

Met dat in gedachten veranderde ze van richting en liep

ze weg van het mooie café aan zee van haar nichtje, wat haar beoogde bestemming was geweest. Zowel Laurie als Sylvia wachtten daar op haar met knuffels die de pijn in haar hart zouden verzachten, en een stukje van haar favoriete biscuitgebak om haar op te beuren. Hoewel ze dat nu hard nodig had, was er iemand die het nog harder nodig had.

Nadat ze zich een paar weken in Sylvia's logeerkamer had schuilgehouden, had Linda onlangs een van de kleine vakantie-huisjes in het centrum van het dorp gehuurd, terwijl ze probeerde te beslissen of ze definitief naar Mermaids Point wilde verhuizen. Met een beetje overredingskracht kon Nerissa haar misschien overhalen mee te gaan naar het strand of het café, waar ze beiden hartelijk zouden worden ontvangen. Hoewel haar geliefde Gareth in niets leek op de vreselijke man waar Linda jarenlang aan vast had gezeten, begreep ze beter dan de meesten hoe het was om iemand te verliezen. Dus zou ze haar een helpende hand reiken en de vrouw, die pas weduwe was geworden, troost bieden.

En misschien zouden ze zich daarna allebei een beetje beter voelen.

Toen ze het oude vissershuisje bereikte, tilde Nerissa de zware ijzeren deurklopper op, klopte een paar keer hard en wachtte. En wachtte.

Ze liep terug naar de stoep, hief haar hand op om haar ogen af te schermen en keek naar de ramen van het huisje. De gordijnen boven waren dichtgetrokken, wat niet zo verwonderlijk was omdat de ramen in de volle zon stonden, maar de gordijnen beneden waren ook dichtgetrokken achter de kanten vitrages die de ramen afschermden tegen nieuwsgierige voorbijgangers.

Een beweging achter het raam van de woonkamer trok haar aandacht. Was Linda daarbinnen, of had een bries via het bovenraam – dat helemaal openstond – de gordijnen doen bewegen?

Nerissa voelde zich een beetje ongemakkelijk en keek om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand haar zag gluren. Ze drukte haar oor tegen de deur en hoorde het gedempte geluid van de tv. Ze spitste haar oren en probeerde op te vangen of ze Linda hoorde bewegen. Plotseling veranderde het geluid

van een romantische melodie naar een dreunende beat.

Nerissa wachtte nog een minuut en sprong geschrokken op toen ze plotseling twee mannen hoorden ruziën, gevolgd door een reeks gewerschoten. Ze legde haar hand op haar hart, dat als een bezetene tekeering, en lachte in zichzelf toen ze besepte dat ze een voorvertoning van verschillende programma's hoorde. Linda moest weggegaan zijn en de televisie aan hebben laten staan. Misschien was ze zelfs al in het café.

Nerissa wilde zich net omdraaien toen ze gesnik hoorde. *Misschien kwam het van de televisie?* Ze ging op haar tenen staan om dichterbij het raam te komen en herkende een komedieserie die ze onlangs had gebingewacht.

Het gesnik klonk opnieuw, totaal misplaatst tegen de gevatte dialoog.

'Linda?' riep Nerissa zachtjes. 'Ben je daar?'

Het snikken stopte onmiddellijk, terwijl de televisie op de achtergrond overging naar een nieuwe voorvertoning.

Nerissa's benen begonnen zeer te doen, dus liet ze zich even op haar hielen zakken voordat ze zich weer uitstreckte naar het open raam. 'Linda? Ik ben het, Nerissa. Is alles in orde?'

Er volgde een lange stilte, maar toen hoorde ze de andere vrouw verstikt mompelen: 'Ga weg.'

'Sorry, ik vroeg me alleen af of je zin had om mee te gaan naar het café...'

Meer stilte.

'Oké, nou, hopelijk zien we elkaar snel weer. Bel me maar als je iets nodig hebt.'

Nerissa schaamde zich voor haar bemoeizucht en liep weg bij het raam. Ze haalde haar mobiel tevoorschijn terwijl ze terugliep naar het café en stuurde een appje naar Sylvia.

Ik ben onderweg. Ik ging net even langs bij Linda om te vragen of ze mee wilde komen en ik denk dat ze aan het huilen is. Ik weet het niet zeker, want ze wil niet opendoen, maar ze zei dat ik weg moest gaan. 😞

Een ogenblik later verscheen de zin ‘aan het typen’ bovenaan het scherm, kort daarop gevolgd door een antwoord.

Heb je de voordeur geprobeerd?

Nerissa stopte met lopen om een antwoord te typen.

NEE! Ik heb de arme vrouw met rust gelaten. Ik voel me schuldig omdat ik bij haar raam aan het rondneuzen was.

Aan het typen...

Ga terug en kijk of de deur open is. Die oude huisjes hebben een klink die van buitenaf werkt.

Natuurlijk wist Sylvia dat. Ze leek alles over alles te weten in de Point. Alsof ze Nerissa’s aarzeling voelde, stuurde Sylvia nog een appje.

Probeer de deur gewoon, Ner, we kunnen haar niet alleen laten als ze van streek is.

Tegen beter weten in liep Nerissa terug naar het vissershuisje. Het voorraam was nu gesloten en de gordijnen waren nog steeds dichtgetrokken. ‘Dit is een grote fout,’ mompelde

Nerissa binnensmonds, terwijl ze haar hand op de ouderwetse metalen deurklink legde. Toen hij omlaagging, haalde ze diep adem en dwong ze zichzelf de deur te openen. 'Linda? Het spijt me dat ik zomaar binnenkom,' zei ze, terwijl ze de hal instapte en de deur achter zich dichttrok. 'Ik wil alleen zeker weten of je in orde bent en ik beloof dat ik daarna wegga en je met rust laat.'

Toen ze de verduisterde woonkamer instapte, ging Nerissa's blik van de stapel vuile kopjes en borden op de tafel en de verfrommelde tissues op het kussen van de bank naar Linda's rode ogen. Haar vaalbruine haar hing in vette slierten voor haar gezicht en de dikte van de naad op de mouw van het vest waarin ze zat weggedoken deed vermoeden dat ze het binnenstebuiten had aangetrokken. Voorzichtig, zoals ze bij een schichtig dier zou doen, liep Nerissa naar de nabijgelegen leunstoel en ging erop zitten. Met de ramen dicht was de hitte verstikkend, maar Linda leek het niet te merken. Nerissa zette het geluid van de televisie uit, waardoor het lachsalvo onderbroken werd. De spanning was even onaangenaam als de lucht.

'Kan ik iets voor je halen?' vroeg Nerissa, in de hoop dat een neutrale vraag het gesprek een beetje op gang zou helpen.

'Ik zei dat je weg moest gaan,' mompelde Linda, waarna ze haar neus luidruchtig snoot in een doorweekte tissue.

Nerissa leunde naar voren en schoof de doos tissues dichterbij haar toe. 'Ik dacht dat je door de manier waarop Sylvia en de rest van de familie je huis binnenvielen wel geleerd had dat wij Morgans ons niet zo goed met onze eigen zaken kunnen bemoeien.'

Toen Linda's man Nigel zes weken geleden onverwacht overleed, was hun zoon Jake voor het eerst in tien jaar naar huis gegaan om de gevolgen te verwerken. Omdat ze niet wilden dat hij alles alleen moest doen, was de familie Morgan, minus

Nerissa, ongevraagd naar hem toegegaan om hem te helpen alles te regelen en om te proberen Linda er weer bovenop te helpen. Het had erop geleken dat het iets beter met haar ging en ze hoopten allemaal dat Linda wat ademruimte zou krijgen, en de kans om beslissingen te nemen over haar toekomst als ze in de Point zou verblijven, zonder dat ze voortdurend omringd werd door herinneringen aan wat ze had verloren. Aan de staat te zien waarin zowel Linda en het huisje verkeerden, bleek die hoop echter misplaatst te zijn.

‘Dat klopt.’ Linda gaf een glimp van wat een glimlach zou kunnen zijn en Nerissa ontspande zich een beetje.

‘Als je echt wilt dat ik wegga, dan doe ik dat,’ beloofde Nerissa. ‘Maar laat me dan tenminste eerst een kopje thee voor je zetten of een koud drankje voor je halen.’ De stilte duurde lang genoeg om de spanning in Nerissa’s schouders te laten terugkeren en ze wilde net opstaan toen Linda zuchtte. ‘Er staat spuitwater in de koelkast.’

Nerissa nam de tijd om voor hen beiden een drankje in te schenken, zodat Linda een paar minuutjes had om tot zichzelf te komen. Toen ze de glazen op het bijzettafeltje had gezet, liep Nerissa om de bank heen, trok ze de gordijnen open om een beetje licht binnen te laten en zette ze het bovenste raam open. Toen ze weer ging zitten, was Linda’s gezicht droog en drukte ze het koele glas tegen haar wang. Na een slok van haar eigen water om haar lippen nat te maken, haalde Nerissa diep adem. Ze hoopte dat ze de juiste woorden kon vinden.

‘Rouw is een raar iets, en er zijn geen regels voor.’ Toen Linda bleef zwijgen, stamelde ze verder. ‘Ik... ik heb iemand verloren die me heel dierbaar was. Het is al lang geleden, maar sommige dagen zijn moeilijker dan anderen. Vandaag zou hij jarig zijn geweest.’

‘Het spijt me van je verlies.’

Toen Nerissa naar Linda keek, zag ze dat haar aandacht op haar gericht was en niet op het glas. ‘Dank je. Zoals ik al zei, het is lang geleden. Ik wilde je alleen laten weten dat ik begrijp wat je doormaakt.’

‘Doe je dat?’ Linda’s lach was hard en bitter. ‘Ik denk namelijk dat je echt geen idee hebt.’

Geschrokken nam Nerissa nog een slok van haar water om haar schok over Linda’s harde woorden te verbergen. ‘Nou ja, natuurlijk is ieders ervaring anders. Gareth en ik waren amper een jaar samen, niet een heel leven zoals jij en Nigel.’

‘En je hield van hem.’

Oef. Nerissa wist niet wat ze moest zeggen toen ze die vier woorden hoorde, en het niet-vertelde verhaal erachter. Ze wenste vurig dat ze Sylvia’s aansporingen had genegeerd en gewoon naar het café was gegaan en zette zich schrap voor nog een kijkje onder de deksel van de doos van Pandora die ze onbedoeld had geopend. ‘Uit het weinige dat Laurie me verteld heeft, begrijp ik dat Nigel moeilijk kon zijn.’

‘Moeilijk?’ Weer lachte Linda verbitterd. ‘Eerder onmogelijk.’ Ze draaide haar hoofd weg, alsof het niet haar bedoeling was geweest haar fles met gevoelens te ontkurken en ze niet wist hoe ze de stop er weer op moest doen voordat ze nog meer zei.

Nerissa nam het haar niet kwalijk. Ze was er niet helemaal zeker van of zij de juiste persoon was om hier met Linda over te praten, maar ja, wie wel? Die arme Jake had het al moeilijk genoeg, niet dat hij ook maar een greintje emotie toonde. Misschien was het anders als hij en Laurie alleen waren, maar als hij bij de rest van de familie was, leek hij vastbesloten zich alleen op de toekomst te richten. Nerissa nam hem dat ook niet kwalijk; als ze dat zelf wat meer had gedaan, zou ze haar

leven misschien niet zo half geleefd hebben. Haar hand werd opnieuw getrokken naar de verlovingsring die ze niet lang genoeg had gedragen om een witte lijn op haar vinger achter te laten. Nee, ze kon niets doen om Jake te helpen, maar Linda was een ander verhaal. ‘Vertel het me.’

Linda’s schouders zakten ineen en ze leek een beetje in elkaar te duiken. ‘Hij was zo charmant toen we elkaar ontmoetten. Ik was zestien en het was de eerste keer dat ik zonder mijn ouders naar het Apple Blossom Festival mocht. Ik ging met een groepje vriendinnen van school. Nigel en zijn vrienden waren een beetje ouder en ze drongen voor in de rij voor de botsauto’s. Op de een of andere manier raakte ik mijn vriendinnen kwijt en ik eindigde in een autootje met hem.’ Ze pakte haar glas en dronk het leeg alsof ze al een week geen water had gehad; ze stopte pas met drinken toen het glas leeg was. ‘Vergeef me dat ik het zeg, maar in die verdomde botsauto stappen was de grootste fout van mijn leven.’

‘Gezien alles wat er gebeurd is, denk ik niet dat iemand het je kwalijk neemt dat je je zo voelt.’ In de donkerste, stilste momenten van de afgelopen twintig jaar had Nerissa gewenst dat Gareth nooit op haar stoep was verschenen.

Linda’s volgende woorden waren nauwelijks harder dan een fluistering. ‘Maar dan zou ik Jake niet hebben, en wat voor vrouw, wat voor moeder, wenst het leven weg dat haar haar kind gaf?’

‘Spijt hebben van je leven met Nigel en Jake wegwensen is niet hetzelfde,’ zei Nerissa fel, woedend op de dode vreemdeling die Linda’s leven zo moeilijk had gemaakt.

‘Hij was beter af geweest zonder ons,’ mompelde Linda.

Nerissa reikte over de smalle bijzettafel, pakte Linda’s slappe hand en gaf er een kneepje in. ‘Kijk me aan.’ Het duurde even,

maar toen hun ogen elkaar eindelijk ontmoetten, verstevigde Nerissa haar greep. ‘Ik kan je niet helpen met je schuldgevoel over daden uit het verleden, dat is iets wat jij en Jake onderling moeten uitzoeken, maar je bent nu vrij om je eigen beslissingen over je toekomst te nemen.’

‘Maar dat is het hele probleem. Ik weet niet hóé ik dat soort beslissingen moet nemen.’ Linda zette haar lege glas op de tafel en bedekte haar gezicht met haar handen. ‘Nigel bepaalde alles en ik ging erin mee.’ Ze liet haar handen op haar schoot vallen. ‘Ik wist dat ik een vreselijke fout had gemaakt toen we ongeveer zes maanden getrouwd waren, maar toen ik er met mijn ouders over sprak, zeiden ze dat ik een keuze had gemaakt en de gevolgen moest accepteren. Ik denk niet dat ze echt begrepen hoe moeilijk het was, of misschien legde ik het niet goed genoeg uit...’ Ze keek Nerissa aan. ‘We waren niet het soort gezin dat echt over dat soort dingen praatte.’

Nerissa had medelijden met de vrouw. Zelf was ze opgegroeid in een luidruchtig, liefdevol gezin, en hoewel ze wat introverter was dan haar oudere broer, had ze altijd iemand gehad om mee te praten, iemand die luisterde. Ja, ze had wel eens de harde waarheid te horen gekregen van haar moeder, maar ze was nooit afgewimpeld of de manier waarop Linda dat zo te horen was. Ze vroeg zich af wat haar moeder van Linda’s situatie zou hebben gevonden en ze werd overvallen door een golf van verlangen. Merrow Morgan was drie jaar geleden overleden – lang genoeg om te wennen aan haar afwezigheid, maar het was nog een gat in haar leven dat te groot aanvoelde.

Concentreer je, zei Nerissa in zichzelf. Ze stond op, liep om de bijzettafel heen om naast Linda op de bank te gaan zitten en pakte haar hand weer. ‘Ik wil niet dat je je gedwongen voelt om te praten als je je daar niet prettig bij voelt.’

Linda beantwoordde Nerissa's aanraking door een zacht kneepje in haar hand te geven. 'Je bent zo aardig. Het is gewoon weer iets waarvan ik niet weet hoe ik het moet doen. Ik voel me... nutteloos. Een verspilling van ruimte. Ik had hier niet naartoe moeten komen, ik ben een molensteen om Jakes nek.'

'Ik weet zeker dat hij er niet zo over denkt,' zei Nerissa. Ze wist niet zeker of dat de waarheid was, maar Linda's zelfvertrouwen leek niet nog een klap te kunnen verdragen. 'Maar ik begrijp dat je geen last voor hem wilt zijn. Waarom laat je me je niet helpen – ik weet zeker dat Sylvia hetzelfde zou zeggen als ze hier was. Je staat er niet alleen voor, Linda. We willen graag je vrienden zijn, als jij dat ook wilt.'

Linda slikte hard. 'Ik weet niet hoe ik een vriendin moet zijn. Niet meer. Nigel wilde nooit dat ik tijd doorbracht met iemand anders dan hem, zelfs niet als hij aan het werk was.'

'O, Nigel kan naar de hel lopen!'

De twee vrouwen keken elkaar een moment geschokt aan voordat ze in lachen uitbarstten.

'Het spijt me,' hijgde Nerissa door haar gegiechel heen. 'Dat had ik niet moeten zeggen.'

Linda veegde de tranen uit haar ooghoeken met haar vrije hand. 'Ja, dat had je wel moeten doen, en ik ook, lang geleden al.' Ze legde haar hoofd in haar nek, opende haar mond en schreeuwde: 'Loop naar de hel, Nigel Smith!'

Nerissa kon niet voorkomen dat ze weer in lachen uitbarstte. 'Bravo!'

Linda zuchtte diep, sloot haar ogen en gaf een kneepje in Nerissa's hand. Nerissa kneep terug, om haar wat steun en kracht te geven om het tumult van emoties te verwerken.

Toen Linda eindelijk weer iets zei, braken haar woorden Nerissa's hart. 'Ik weet niet wie ik ben.'

‘Je bent nu vrij, Linda. Vrij om te zijn wie je wilt.’

Terwijl ze toekeek hoe de andere vrouw de laatste tranen uit haar ooghoeken veegde, besloot Nerissa dat ze naar haar eigen advies moest luisteren. Ze had te lang toegestaan dat het verleden haar in zijn greep hield, dat anderen haar leven vormgaven, in plaats van zelf de touwtjes in handen te nemen. En ze wist precies waar ze moest beginnen. Ze had Doc te lang laten treuzelen over zijn keuze om met pensioen te gaan. Omdat ze zijn inwonende huishoudster en receptioniste was, zou elke beslissing die hij nam een diepgaand effect op het volgende hoofdstuk in haar eigen leven hebben. Het vooruitzicht om op drieënveertigjarige leeftijd werkloos en dakloos te zijn was ronduit angstaanjagend, en daarom had ze de zaken hun beloop gelaten. Maar het voelde hypocriet om Linda aan te sporen haar lot in eigen handen te nemen en niet hetzelfde te doen.

Ze legde haar hand op de ring aan haar halsketting. Er gingen voor hen beiden dingen veranderen, of ze het nu leuk vonden of niet.

‘Max? Em? Sorry dat ik laat ben jongens.’ Tom Nelson gooide zijn sleutels op de wandtafel in de hal en duwde de deur dicht met zijn voet. Hij werd begroet door stilte, wat deze dagen niet ongewoon was.

Tom maakte zijn stropdas los, droeg zijn dokterstas naar zijn werkkamer, stopte hem in de onderste lade van zijn dossierkast en draaide aan het cijferslot. Het was niet zo dat hij zijn kinderen niet vertrouwde – ze wisten dat zijn werkkamer verboden terrein was, maar hij deed dit al sinds Emily was begonnen met kruipen. Een herinnering aan haar als mollige baby, een en al glimlachjes en naar babypoeder ruikende rolletjes, kwam in hem op en bracht een zeldzame glimlach op zijn gezicht, die al snel vervaagde toen niemand op zijn begroeting reageerde.

Hij sloot de deur van zijn werkkamer, trok zijn schoenen uit in de hal en liep naar de keuken. ‘Max? Em? Waar zijn jullie?’ riep hij opnieuw.

‘Hier.’ Het antwoord werd uitgesproken door een veel lagere stem dan hij had verwacht. Wat deed zijn broer hier?

Verward liep Tom de keuken binnen, waar Alex in een pruttelende pan op het fornuis stond te roeren. Max zat aan de oude grenenhouten keukentafel, met zijn hoofd over iets gebogen. Tom zette zich schrap voor weer een eenzijdig gesprek over de obsessie van zijn twaalfjarige zoon met zijn mobiel, maar was aangenaam verrast toen hij merkte dat Max bezig was met zijn wiskundehuiswerk.

‘Hé, maatje, waar is je zus?’ Tom boog zich voorover en drukte een kus op de bovenkant van Max’ warrige blonde haar. Het moest al een paar weken geknipt worden, wat Tom op zijn mentale to-do-lijstje zette.

‘Boven.’

Dat ene woord werd opgevolgd door een lange stilte en Tom vroeg zich af of zijn kinderen ruzie hadden gehad. Meestal konden ze het goed met elkaar vinden, maar misschien was vandaag een van de zeldzame keren dat dat niet zo was. Hij probeerde een andere tactiek. ‘Hoe was het op school?’

‘Goed.’

Normaal gesproken zou die vraag een stortvloed aan informatie opleveren; slechte grappen die Max had gehoord van een van zijn vrienden, of de aandrang dat Tom zou kijken naar de nieuwste hilarische video die trending was op TikTok, maar niet vanavond.

Tom legde zijn hand op Max’ schouder. ‘Alleen goed?’

Max hield zijn ogen op zijn boek gericht en knikte.

Tom trok zijn wenkbrauwen op en keek over zijn schouder naar Alex.

Zijn broer schudde zijn hoofd, mompelde ‘later’, tikte vervolgens met de lepel die hij had gebruikt tegen de rand van de pan, met daarin iets wat naar chili rook, en legde de deksel er weer op. ‘We kunnen over een half uur eten, denk ik.’

‘Klinkt goed,’ antwoordde Tom, terwijl hij zijn groeiende gevoel van onbehagen onderdrukte. Het was niet geheel ongevoel dat zijn broer langskwam, maar de kans was groter dat hij met Max op de PlayStation aan het spelen was dan dat hij iets nuttigs deed. Alex’ idee van huiselijkheid had altijd veel te wensen overgelaten, zelfs toen hij en Jo nog bij elkaar waren. Na het explosieve einde van zijn huwelijk anderhalf jaar geleden had Alex het eerste jaar als vrijgezel overleefd door het schrijven en anoniem publiceren van het heftige verhaal van het verraad van zijn vrouw, dat een bestseller was geworden. De stress om zijn identiteit geheim te houden en de druk van zijn uitgever om een tweede boek te schrijven hadden zijn jongere broer veranderd in een slons die alleen maar afhaalmaaltijden at.

De herinnering aan de laatste keer dat hij in Alex’ appartement was geweest kwam in hem op en Tom verdrong het beeld met een snelle huivering, waarna hij naar zijn jongere broer keek. Hoewel hij nog steeds die verschrikkelijke baard had die hij na de breuk had laten groeien, waren zijn kleren schoon en netjes. Heel anders dan de joggingbroeken en bevlekte T-shirts die hij de laatste tijd droeg. Er was duidelijk iets aan de hand.

Tom gaf een kneepje in Max’ schouder en liep naar de pastelblauwe SMEG-koelkast. Hij begreep nog steeds niet hoe hij zich ooit door Anna had laten overhalen om het belachelijke ding te kopen, samen met alle andere bijpassende kleine apparaten.

Hij schudde zijn hoofd om de gedachte weg te jagen voordat hij erin bleef hangen, opende de koelkast en pakte een paar flesjes Heineken van de bovenste plank. ‘Biertje?’ vroeg hij aan zijn broer.

‘Graag.’ Alex nam het flesje van hem aan en ging weer naast de oven staan.

‘Wil je wat drinken, Max?’

Max keek eindelijk op, met een zweem van zijn gebruikelijke brutale glimlach op zijn gezicht. ‘Mag ik een biertje?’

‘Leuk geprobeerd.’ Tom draaide de dop van een pak appelsap en schonk wat in een glas. Hij zette het glas voor Max neer en wees naar zijn schoolboek. ‘Waarom neem je dat niet mee naar boven om het daar af te maken? We roepen je wel als het eten klaar is.’

Max sloeg het boek dicht, verzamelde zijn spullen onder zijn arm en stond op. Zijn gezicht kreeg weer een serieuze uitdrukking en hij wierp een snelle blik op zijn oom. ‘Het was niet mijn schuld.’

‘Het komt wel goed, Maxy,’ zei Alex, en hij wierp Tom nog een waarschuwende blik toe, die tegen beter weten in zijn mond hield. ‘Neem je drinken maar mee.’

Toen Max naar hem keek, forceerde Tom een bemoedigende glimlach. ‘Zeg maar tegen Em dat het eten over een half uur klaar is.’

Met een klein knikje slenterde Max de keuken uit. Tom wachtte vijf seconden voor hij de keukendeur achter zich dichttrok en zich woedend omdraaide naar zijn broer.

‘Wat is er verdomme aan de hand?’

Alex nam een slok van zijn bier alsof hij alle tijd van de wereld had. ‘De school belde me.’ Hij nam nog een slok. ‘Ongeveer om half twee.’

‘Half twee?’ Tom keek op zijn horloge. ‘Dat was vijf uur geleden.’

‘Yep.’

Tom zuchtte diep en probeerde het opnieuw. ‘Waarom belden ze jou?’

Alex zette zijn flesje bier neer en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Ik weet het niet, Tom, waarom hebben ze me gebeld?’

Zou dat misschien komen – en ik doe maar een gok – omdat jij je mobiel niet opnam?’

‘Ik ben door niemand gebeld.’ Tom stak zijn hand in zijn zak en vloekte zachtjes toen hij zijn werktelefoon tevoorschijn haalde. Hij had zijn privételefoon vanochtend in zijn dokterstas gestopt en was hem helemaal vergeten.

Hij trok de keukendeur open en rende naar zijn werkkamer.

‘Kom op, kom op,’ mompelde hij toen hij de combinatie van het slot de eerste keer verkeerd invoerde.

Tegen de tijd dat hij de lade had geopend en zijn mobiel uit zijn tas had gehaald, stond Alex ook in de werkkamer en had hij de deur achter zich gesloten.

Tom liet het scherm vol gemiste oproepen en berichten om de school zo snel mogelijk te bellen aan zijn broer zien.

‘Ik heb hem niet gehoord.’ Met een naar gevoel in zijn maag controleerde hij het knopje aan de zijkant van zijn mobiel. ‘Shit, ik heb hem op stil gezet.’

‘Dat doet er nu niet meer toe. Gelukkig had ik vandaag niets te doen. Voor de verandering.’ Het sarcasme in zijn stem was onmiskenbaar en Tom huiverde omdat hij wist dat Alex het op zichzelf richtte en niet op hem. Arme Alex had het al maanden moeilijk en hij was van plan geweest om eens te kijken hoe het met hem ging.

Tom liet zich op zijn stoel vallen. Hij was van plan geweest een heleboel dingen te doen, maar uiteindelijk kwam er niets van terecht. *Was Anna er maar om te helpen...*

Drie jaar en de weemoedige, pijnlijke, zinloze behoefte aan haar was niet minder geworden.

Alex zette het flesje bier, dat hij uit de keuken had meegenomen, op het bureau en ging tegenover hem zitten. ‘Max’ mobiel is in beslag genomen omdat hij keek naar – hoe zei

mevrouw Henderson het ook alweer?’ Hij tikte met zijn vinger tegen zijn lippen. ‘Ongepaste beelden.’

O, Jezus. Tom pakte zijn biertje en nam een grote slok. ‘Porno, bedoel je? Hoe heeft hij verdomme de instellingen van zijn account weten te veranderen?’ Hij wist dat het normaal was dat jongens nieuwsgierig waren naar zulke dingen. Hun vader had ooit een pornoblaadje onder Toms bed gevonden, hoewel hij toen een paar jaar ouder was geweest dan Max nu, wat leidde tot het meest gênante gesprek uit zijn leven. Maar de dingen waar hij toen toegang tot had gehad, waren veel tammer dan de afschuwelijke hardcore beelden die tegenwoordig overal op het internet te vinden waren.

‘Niet helemaal.’ Alex trok een gezicht. ‘Sommige oudere meisjes zijn overgehaald om selfies te delen en...’

Toen hij zijn zin niet afmaakte, kreeg Tom het ijskoud. ‘Niet Em,’ fluisterde hij schor.

‘Het spijt me, Tom. Blijkbaar begon het als een weddenschap tussen een paar meisjes en liep het uit de hand. Een van de jongens uit Emily’s klas kreeg ze in handen en stuurde ze door naar zijn vrienden. Binnen de kortste keren waren ze door de hele school verspreid. Ze werden naar Max gestuurd in een groepsgesprek en hij heeft bijna gevochten toen hij Em op één van de foto’s herkende. Zo kwam zijn leraar erachter en werd hij naar het schoolhoofd gestuurd.’

Tom sprong overeind, zowel woedend als verdrietig voor zijn dochter. Hij kwam tot aan de deur van de studeerkamer voordat Alex hem in bedwang hield door zijn bovenarm vast te pakken.

‘Niet doen, Tom.’ Toen hij de hand van zijn broer van zich af probeerde te schudden, verstrakte Alex zijn greep. ‘Je moet eerst kalmeren.’